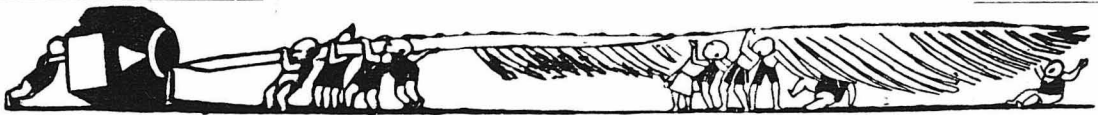

ΤΟ ΝΗΥΣΙΟΤΗΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΤΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια έπ του προηγούμενου)

Κι' όταν τὸ βράδυ ἔφτασαν στὴν πρωτεύουσα καὶ πήγαν σπίτι, ἔπευ ἕνα τοῖτό καὶ πήγε σὴν κάμαρά της νὰ κοιμηθῆ.

Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα ἡ μαρκησία φρόντισε νὰ συναντηθῆ με τὸν βαρθάνο Μαρσεσάν. Τοῦ ἔδωκε αὐτὴν ὅσα ἐπισημοῦσε τὸ ταξίδι τους καὶ τὴν ἐπέλεσε σὸ σπίτι. Ἐκεῖνο ποῦ τὴν ἐνδιέφερε πλέον ἦταν ὁ γάμος τῆς Ἰωάννας. Ἄν ὁ κύριος Μαρσεσάν τοῦ ἐπισκεπτόταν συχνά, ἡ Ἰωάννα θὰ τὸν συμπαιθεῖσε περισσότερο, καὶ θὰ δέχεται νὰ γίνῃ γυναίκα του. Φαινόταν ἄλλωστε ἀρκετὰ ἡσυχὴ καὶ. Μόνον μερικὲς στιγμῆς, ὅταν διάβαζε ἢ ἔπαιζε πιάνο, ἐρχοῦσαν ἐντελῶς, μὴσὸ κλαίει τὰ βλέφαρά της καὶ βυθίζεταν σὲ ρομβασμούς...

Μολταῦτα ἡ μαρκησία ἦταν βέβαιη ὅτι ἡ κόρη της θὰ γιαι τρεφόνταν μὰ μέρῃ ἐντελῶς. Ἦταν τὸσο νέα ἀκόμη! Δὲν μπορούσε νὰ θρητῆ διαρκῶς, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ καταδικαστῆ σ' αἰωνία μόνωση κ' ἀπελπισία...

Ἐνα κριτὴ μάλιστα ποῦ τὴν εἶδε πὸ εὐδιάθετο ἀπὸ τὶς ἄλλες ἡμέρας τῆς εἶπε :

— Ἐξέρεις, Ἰωάννα, ἔγω καλῶσαι γιὰ αὐτοῦ σπίτι τὸν κ. Μαρσεσάν, νὰ πάρομε μαζὺ τὸ τοῖτό.

Ἡ Ἰωάννα κούταζε τὴ μητέρα της σὰ μᾶτια κ' ἔδινε τῆς εἶπε, ἀφηρημένα :

- Ἀλήθεια ;
- Ναι παιδί μου. Δὲν ἤθελες ;
- Γιατί ὄχι μαμά ;
- Δὲν σοῦ εἶνε βέβαια ἀντιπαθῆς ὁ κ. Μαρσεσάν ;
- Ἀντιπαθῆς ;... Ὁχι.
- Σ' ἔκτιμᾷ καὶ σὲ συμπαθεῖ πολύ, Ἰωάννα. Σὰ πολλὰ φίλιὰ σπῆματα μίλησε με ἐνθουσιασμὸ σχεδὸν γιὰ πάντα.

Ἡ Ἰωάννα κοκκίνησε.
— Ναι, ψιθύρισε κατόπιν, ὁ κ. Μαρσεσάν εἶνε πολὺ εὐγενῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα ὁ βαρθάνος Μαρσεσάν πήγε σὸ σπίτι, λίγο μετὰ τὶς ἑσπερας. Ἡ Ἰωάννα τὸν δέχθηκε με καλοσύνη καὶ τρυφερότητα. Πήραν κ' οἱ τρεῖς μ.ζὺ τὸ τοῖτό κ' ὅταν πέρασαν κατόπιν στὴ σόφρα, ἡ μητέρα τῆς Ἰωάννας εἰσέλασε κάθε τόσο διάφορες προφορᾶς γιὰ νὰ τοῦς ἀφήνῃ μόνους.

Ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά, ὁ βαρθάνος φέρθηκε στὴν Ἰωάννα μ' ἐξαιρετικὴ ἀβρότητα, με γλυκύτητα ποῦ δὲν ἦταν καὶ τόσο τοῦ χαρακτήρος του, με καλοσύνη καὶ συμπάθεια.

Τῆς διηγήθηκε διάφορες ρομαντικὲς ἱστορίες, διάφορα περιστασιακὰ πούδειαχναν τὸν ἱπποκίμο του χαρακτήρος, ὑπῆρξε μαζὺ της εἰς ἄμωρον τρυφερός.

Ἐφροντας καλὰ τὸ χαρακτῆρα της, ἔφροντας τὸν πόνο τῆς καρδιάς της, ἄν' ὅσα τοῦ εἶχε διηγηθῆ σχετικά ἢ μαρκησία, προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τῆς γίνῃ συγχρόνως συμπάθος.

Ἡ νέα τὸν ἀκούωα μ' εὐχαρίστηση. Τὶ ἐξαιρετικὸς σύντροφος ἀήθετα! Ἐἶχε τὰ ἴδια γούστα κ' αὐτὴν, τὶς ἴδιες μικροαδυναμίες, διαβαζε τὰ ἴδια βιβλία ποῦ διάβαζε κ' αὐτῆ.

Τὴν εἶχε θάλαξει τόσο με τὰ λόγια του καὶ τὴν συμπεριφορά του ἐν γενεῖ, ὅσως ὅταν ἔφυγε, ἡ Ἰωάννα μίλησε γι' αὐτὸν στὴ μητέρα της με ἐνθουσιασμὸ.

- Εἶχες δίκιο, μαμά. Ὁ κ. Μαρσεσάν εἶνε χρυσὴ καρδιά!
- Ναι, παιδί μου, δὲν ἔπαισε ἔξω, τὸν ψυχολόγησε πολὺ καλὰ. Εἶνε πραγματικῶς ἐξαιρετικὸς ἀνθρώπος!... Καὶ πόσο ζηλευτὸς σὺς γυος! Τὶ λές Ἰωάννα ;
- Ἡ Ἰωάννα χαμηλοῦσε τὰ μᾶτια της καὶ ψιθύρισε :
- Ναι μαμά...

Ἦταν ἄν' ὅλα αὐτὰ ἡ μαρκησία ἦταν κατευχαριστημένη. Δὲν ἀμφέβαλλε καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου της. Ἡ Ἰωάννα θὰ δέχεται ὡς σὺς γυο τὸν βαρθάνο. Ἦταν φανερό ὅτι εἶχε ἀρκετὰ νὰ παρηγορηθεῖ καὶ ἀπ' τὸν πόνο της γιὰ τὸν θάνατο τοῦ πατρὸς. Ἡ πᾶνη τῆς καρδιάς της; ἔκλεισε σιγά-σιγά. Ἦταν πὸ γλαστῆ καὶ χαροῦμένη, δὲν βυθίζεταν ἐν ὀλιβορῆς καὶ πένθιμης σκέψης. Εἶχε ξαναρχίσει νὰ διαρτῆ τοῦς ἀγαπημένους; τῆς συγγραφεῖς, ἔβλεπε πὸ συχνὰ τὶς φίλες της, συχνάζε στις κοσμικὲς συγκεντρώσεις, με μὰ λέει ὁ μεγάλος της πόνος τῆς καρδίας της ποῦ με τὴν ἡμέρα...

Αὐτὴ τὴν ἀντίληψη εἶχε γιὰ τὴν κόρη της ἡ μαρκησία καὶ ἦταν ἱκανοποιημένη. Καὶ ὅμως... Ἡ ἀντίληψη της αὐτῆ δὲν ἦταν σύμφωνα με τὰ πράγματα. Ναι, ἡ Ἰωάννα εἶχε μεταβληθεῖ κάπως τὶς τελευταῖες ἡμέρας, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀποφασίσει καὶ τὴν ἔρωτικὴ της συμφορὰ. Δὲν εἶχε λησμονήσει τὸν ἀγαπημένο της, τὸν θυμόταν συχνὰ, κολλῆς νύχτες ἐργαζομένη, σκέπτοταν μόνο αὐτὸν καὶ τὰ μᾶτια της βούρκαωναν...

Ἄν δειχνόταν κάπως παρηγορημένη, αὐτὸ τὸ ἔκανε χάριν τῆς μητέρας της, τὴν ὁποία ὑπεραγαποῦσε.

Ἦξερε ὅτι τὸ ὄνειρο τῆς μητέρας της ἦταν ὁ γάμος της με τὸν βαρθάνο Μαρσεσάν. Καὶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ τὴν ἀπογοητεύσει, νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ σχετικῶς. Ἔτσι ἡ ἀλλοίως θὰ παντρεύεταν μὰ μέρῃ. Γιατὶ συνεπῶς νὰ μὴ δέχεται γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς της τὸν βαρθάνο, ἀφοῦ τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ τὸν συμπαιθεῖσε ἀρκετὰ ;

Ἐνα ἰλάττωμα εἶχε ὁ βαρθάνος. Τὴν ἀσασία του σὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος. Ἡ ἐρωτικὴ του ἐπιτυχίας ἦσαν ἀγαστῆς σ' ὅλο τοῦ Παρισιοῦ. Οἱ σὺς γυοὶ τὸν ἔτρεφαν. Ἦταν τρομερὸς, ὀρμητικὸς, πολὺπειρὸς, ἀσπαστικὸς κατακτητῆς. Εἶχε ἐρωτικὸς θριάμβους γιὰ τοῦς ὀκειούς τὸν ἔζησαν οἱ ἄλλοι κοσμικοὶ κύριοι. Μὰ ἦταν συγχρόνως, ὅπως εἶπαμε, ἀσπαστῆς. Ἄναβε πυρκαϊὲς στις καρδιὰς τῶν γυναικῶν κ' ἔπειτα τὶς ἀφήνε νὰ σβῆσουν μόνες τους, φροντίζοντας ν' ἀνάψῃ νέες...

Θὰ ἦταν ἀγαπᾶσιμὸς, θὰ ἦταν ἀφοσιωμένους ἕνας τέτοιος σὺς γυος ; Δὲν θὰ δοκιμάζε ἀπογοητεύσεις καὶ πικρὲς μετὰ τὸ γάμο της ἡ Ἰωάννα ; Ὡς Δὸν Ζουάν ὁ Μαρσεσάν ἐπρωκολοῦσε ἀφ' ὅσον ἦταν ἀπείθερος, τὸν θαυμαζοῦ καὶ τὴν λατρεῖα πᾶν δεσποκινίδων. Ὡς σὺς γυος ὅμως δὲν τὸν ἠθελε κάθε μὰ ἀπὸ αὐτῆς ἀπολύτως δεινὸν της. Θὰ ἠσάχαζε ὅμως μετὰ τὸν γάμο του ὁ ἐγαπημένος τῶν γυναικῶν, ὅπως τὸν ἔβλεπαν ; Ἡ μαρκησία ἦταν βέβαιη γι' αὐτὸ.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴν πείρα τῆς μητέρας της.

Ἦταν δυνατόν νὰ πέφτῃ ἔξω ἡ μαρκησία Λατοῦρ Μασνίλ, ἡ τόσο πολὺπειρη, ποῦ τόσο βλασανιτικῆς καὶ πόνους στὴ ζωῆ της ; Ἦταν δυνατόν νὰ θυσιάσῃ τὴν κόρη της, ἔτσι εὐκολα, τόσο ἀπειροπατῆς, τόσο ἐπιπόλαια ; Γιὰ μὰ σιγαμῆ, πάντα στὸν μεγάλο της πόνο, εἶχε σκεφθεῖ ἡ Ἰωάννα νὰ κλιστῆ σὲ μοναστήρι καὶ ν' ἀπερωθῆ στὸ Θεό. Κατόπιν ὅμως σκέφθηκε πὸ ψύχραμα καὶ πὸ λογικά. Γιατὶ νὰ λυπήσῃ τὴν μητέρα της, γιατί νὰ καταστρέφῃ ἑτοὶ τὴ ζωῆ της ;

Ἦ ἀσχυρὴ τὴ μητέρα της. Θὰ παντρεύεταν τὸν Μαρσεσάν. Καὶ θὰ κρατοῦσε βεβαίᾳ στὴν ψυχῆ της, γιὰ πάντα, τὴν ἀνάμνηση τοῦ πρώτου της ἀτυχίου ἔρωτα...

Πόσος φορὲς δὲν εἶχε κλάψει κρυφὰ τὴ νύχτα μόνοντας τὶς σκέψης αὐτῆς !...

Φτωχὴ κόρη !... Γλυκαὶ μὰ ἀγγελητῆ ὑπαρξῆς !... Πίσταυε πῶς ἡ λύπες καὶ ἡ ἀπογοητεύσεις στὸν κόσμο αὐτὸ, θὰ τελείωναν γι' αὐτῆ με τὸ γάμο της...

Φαντάζεταν τὴ ζωῆ ὅραια... ἀνθόσπαρη. Δὲν ὑπομιαζόταν κἄν τὸ τραγικὸ μέλλον της...

Ο ΓΑΜΟΣ

Ἐνας μῆνας πέρασε ἀμέωα.
Ὁ κ. Μαρσεσάν τοῦς ἐπισκέπτοταν καὶ ταπεινότητα, καθημερινῶς σχεδόν. Ἐθωπεῖτο ἀπ' ὄλους ὡς μνηστῆ τῆς Ἰωάννας, ἀν καὶ δὲν εἶχαν ἀρραβωνιαστῆ ἐπισημῶς. Ἡ Ἰωάννα τὸν εἰσορκε πλέον συμπαιθεῖ, πλέον ἀγαπάσῃ, ἐντελῶς ἀξιολάτρευτο.

Κι' αὐτὸς — ἐλλεικνόμενος ἢ ψεύτικα — πόνος ἔφερε ; — τῆς ἔδειχνε ἐξαιρετικὴ λατρεία, φλογερὴ ἀγάπη, μεγάλη ἀφοσίωση.

Ἡ μαρκησία ἦταν κατευχαριστημένη, γιατί ὁ πόθος της θὰ ἐπραγματοποιεῖτο πλέον.

Οἱ κοσμικοὶ ὅμως κύριοι τοῦ Παρισιοῦ δὲν ἔβλεπαν με καλὸ μὰ τὸ συνοικισμὸ αὐτὸ.

Ἡ κυρία φοβόντουσαν ὅτι ὁ Μαρσεσάν θὰ καθιστοῦσε τὴν Ἰωάννα δυστυχημένη.

Οἱ κύριοι, οἱ φίλοι τοῦ βαρθάνου ποῦ τὸν ἔξεραν καλὰ, ἦσαν καὶ ἀπολύτως βέβαιοι γι' αὐτὸ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν πὸ γλαστῆ καὶ χαροῦμένη...